

Han er kommet til Inspektøren og har meldt, at han var fjed af at være i denne Afdeling, hvor der drives Tyveri. Vi maa da ogsaa vide, at det let kan være tænkeligt ved disse Tyverier i Horsens Tugthus, at der kan være Fanger, som ikke ere Banethve eller anlagte for at stjæle; der er jo Fanger, som ere komne i Tugthuset for meget Andet end for Tyveri, og for hvem det at stjæle staar som en Modbydelighed. Denne Fange henvender sig altsaa til Inspektøren og saa beroliger Fængselsinspektøren ham med, at det er Noget, som han ikke skal bryde sig om, han skal blot forholde sig rolig! Naar Inspektøren selv siger dette i Forhørene, og der bagefter ikke forlanges, at der skal anlægges Aktion imod ham derfor, eller man ser, at der efter de nævnte Forhørs Slutning ikke er Tale om, at det forlanges, at Inspektøren skal anholdes, for at man kan se, om det virkelig forholder sig saaledes eller saaledes, men man lader ham rejse, som vi, der ere derovre fra Egnen, alle vide, at man har gjort, og man lader ham nyde sin gode Løn 4,000 Kr. eller derover indtil Dato og opholde sig i Kjøbenhavn, hvor han har boet siden, uden at lægge det fjerneste Beslag paa ham — naar man, siger jeg, ser alt dette, saa er det den Side af Sagen, jeg alder og alder maa vende tilbage til i min Bevisførelse, thi det kan den høitærede Justitsminister ikke sno sig fra. Det er jo saaledes, at naar vi her diskutere om Embedsmænds Lønninger, bliver det altid sagt fra de Herrers Side der ved Binduerne, naar vi komme op til de Lønninger, der ere nogenlunde store, at de store Lønninger maa vi have, og det af to Grunde: For det Første skal nemlig de Mænd, som indtage disse Poster, have erhvervet en Uddannelse, som gjør, at vi maa honorere dem saaledes, at de kunne have Lyft til at gaa den forefrevne Examen-skole igjennem for at faae de gode Embeder, naar Besværighederne endelig ere overstaaede, og for det Andet skulle disse Folk have deres store Løn, fordi de have det største Ansvar. Nu forekommer det mig, at naar Talen er om, hvem der har havt det største Ansvar, har den høitærede Minister — det skal jeg til Slutning komme til — gjort sig den yderste Meilighed for at bevise, at Overtilsynet, Fængselsinspektøren, eller hvad man nu kalder ham, og Direktøren, Amtmanden over Aarhus Stift, kunde man ikke tillægge noget videre Ansvar, for de vare ikke tilstede derovre hver Dag. Men hvem falder saa Ansvaret nærmere og rigtigere paa, end netop denne Inspektør? Det forekommer mig, at han maa være den Mand, som har det største Ansvar netop efter de

Grunde, som den høitærede Minister selv har givet for, at Overtilsynet ikke kunde føre et effektivt Østersyn, og saa synes dette at være en yderligere Grund til ikke at kunne begribe, at denne Inspektør ved Dommen kun har faaet en Mulkt paa 500 Kr. og under Undersøgelserne og Forhørene ikke har været paa den fjerneste Maade forulempet paa sin Person, men er kommet, naar han var kaldet, og har aflagt sine Forklaringer, som han bedst kunde. Der er forøvrigt ikke Stort at finde om ham i de Aalter, som have været forelagte Finantsudvalget, men det Spørgsmaal maa man rette til Ministeren, hvorledes han har kunnet finde sig i, efter hvad der foreligger i Forhørene, at der ikke er blevet taget anderledes fat paa denne Inspektør. Det forekommer mig, efter de Par Beviser, jeg er fremkommen med, at det kunde være Nok til at godtgjøre baade Inspektørens store Brode og Ministerens underlige Stilling. Men det er ikke dermed nok. Paa mange Punkter i Forhørene foreligger der saa vage og løse Udtalelser fra Inspektøren, at man maa i højeste Grad forundre sig over, at Ministeren ikke har fundet Anledning til at skride ind. Hvad vil f. Ex. Ministeren sige om det Sted i Forhørene, hvor der omtales disse berømmelige Brædder og Tømmeret til hans Lade, og hvor Hr. Mazanti, som er en af de største Embedsmænd i Horsens — hans Løn er paa 4,000 Kr. og maaske derover — kommer og fortæller, at han er gaaet til et bekjendt Firma i Horsens, Kragh & Soele, og har forlangt Tømmer og Brædder for 106 Kr., men da han var bange for, at Kragh & Soele ikke vilde give ham Kredit, lod han det skrive paa Anstaltens Regning, og derfor var dette Tømmer kommet paa Tugthusets Regning og senere betalt af Anstalten? Saa anfører ganske vist Hr. Mazanti, at han havde glemt den hele Regning til Anstalten, og han skyndte sig da ogsaa, efter at Forhørene vare begyndte, med at faae den betalt — dette bliver Altsammen taget for gode Varer. Det forekommer mig nu, at der skal ikke megen Skarpsindighed, og allermindst for os, som ere kjendte der paa Egnen, til at begribe, at det ikke i mindste Maade kan være umuligt for ham at gaa til dette Firma for at faae Tømmer paa sin egen Regning, saa at han skulde behøve at lade det skrive paa Anstaltens Regning, fordi han ikke selv nød Kredit, han, der er en Embedsmand, der sidder med en Lønning paa over 4,000 Kr. Nei, det er Noget, der for os, der kjender det nævnte Firma, lyder høist utroligt; men den høitærede Minister lader det glat væk passere, han tager det Altsammen for gode Varer.